חופשה בסתיו

קטי אוורסון

שיין ואללי אוהבות סתיו..
"אני אוהבת סתיו" אומרת אללי.
"אני מעדיפה קיץ" אומרת שיין
"אני אוהבת גם אביב וחורף" קראה שיין. ואללי צוחקת "גם אני! אני אוהבת את כל העונות!"
הן מרוגשות כי הן נוסעות לבית הקיץ בכפר, לחג ההודייה. יבואו לשם כל בני הדוד, הדודים והדודות.
"נסע במכונית הירוקה!" קראה אללי.
וכשהן הגיעו לשם, זה היה הדבר הראשון שעשו.

הן נסעו בדרכי היער והחזיקו חזק בסיבובים חדים.
"וווהוו!" קראה שיין. "וווהה!" קראה אללי.
הן נהנו מאוד. הן שיחקו עם בני הדוד שלהם, טיפסו על הסלעים ואכלו את ארוחת החג הגדולה. סבתא פט וסבא ביל תמיד ארגנו ארוחה חגיגית לחג ההודיה וכל אחד היה מביא אוכל מיוחד. תרנגול הודו, תפודים ברוטב, לפת וסלטים, עוגת דלעת ועוגת תפוחי עץ, והרבה קינוחים. כל המשפחה התאספה מדי שנה בסתיו וזה בעצמו היה לשיא החגיגה.

השנה הביאו אפילו את הכלבה החדשה, ביקה.
היא הייתה מגזע רטריבר זהוב ואהבה מים.
היא מיד קפצה לבריכה שלפני הטחנה ושחתה שם. אחרי שיצאה מהמים ניערה את הפרווה שלה והתגלגלה בדבר מה מסריח.
"ביקה, את מריחה מצחיק" אמרה שיין.
אבל ביקה רק הניעה את זנבה ונראתה מאושרת.
בצריף של הסבים היה הרבה תעסוקה וכולם נהנו. שיין ואללי טיפסו במדרגות המגדל והסתכלו על העמק.
"זו עליה ארוכה!" אמרה שיין.
"זו גם ירידה ארוכה!" אמרה אללי. הן ירדו בזהירות רבה לאורך המדרגות.

כשירדו נסעו שוב במכונית הירוקה. הן טיפסו על המכונית ונסעו בה. לפעמים אבא נהג, ולפעמים עשה זאת אחד מבני הדוד. המכונית קפצה חזק והן החזיקו את עצמן בכוח.
העלים שינו את הצבע בסתיו ובכל מקום הילדות ראו על העצים עלים צהובים, כתומים ואדומים.
"מדוע אין עלים סגולים?" שאלה אללי.
"אינני יודעת" ענתה שיין "אבל אולי נוכל לצבוע אותם!"
ברגע האחרון אמא עצרה אותן.
"מי רוצה עץ סגול?"
"אני, אני!" צחקה עלי.
"אז אולי תציירי אחד!" הציעה אמא בחוכמה.
אזי הן ציירו קצת תמונות ועזבו את העצים בלי שינוי.
שיין נזקקה לשירותים. היא עלתה על התל הקטן שמאחרי הצריף והלכה לבית החיצון. זה היה רק ביתן קטן עם דלת וחלון. לא צריך היה אפילו להוריד מים!

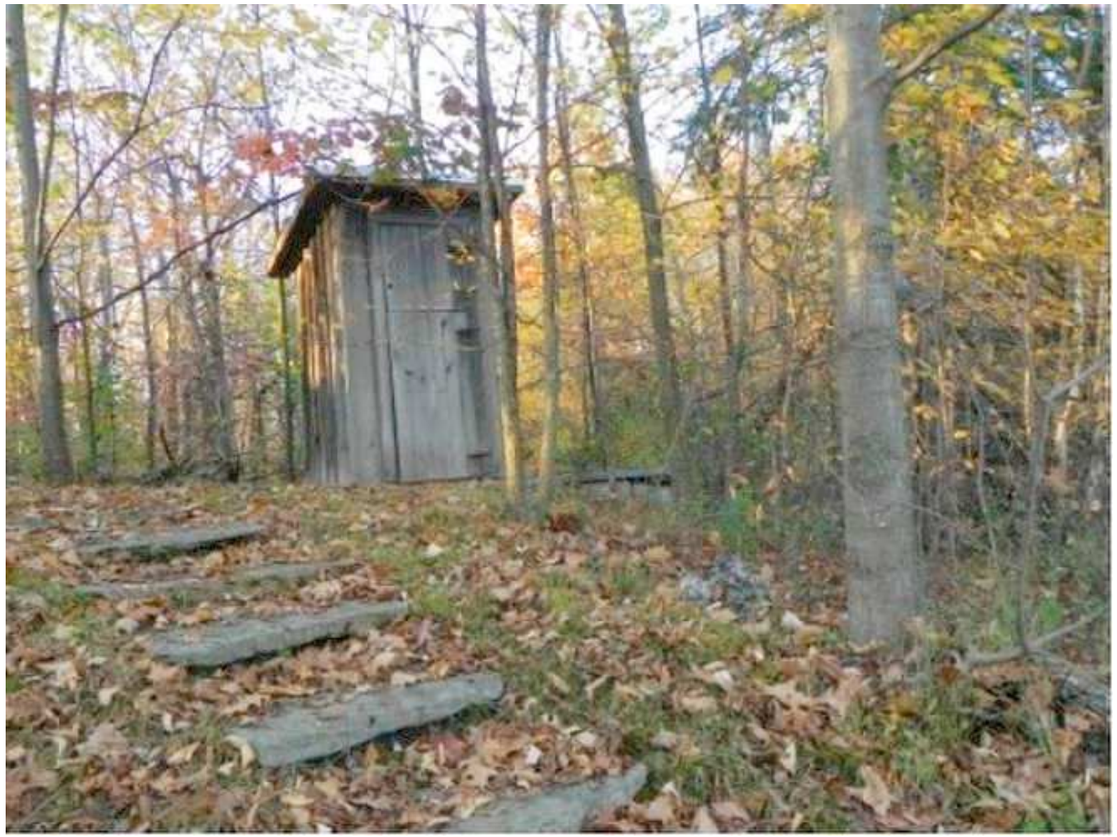

הבית החיצון היה בנוי מעץ, כמו הצריף הראשי. הוא היה דומה לעצים שעמדו סביבו. סבא ביל אמר שהוא עשוי מאותם העצים!
"היה קשה לבנות?" שאלו הבנות, אבל סבא אמר שהוא נהנה מהעבודה זו.
הוא בנה את הצריף מבולי עץ, וגם את הטחנה ליד האגם ואת המגדל שעל התל. הוא אהב לבנות! בסככה עמדה גם מכונית ישנה שאותה הוא בנה.
מחוץ לצריף עמדה נדנדה מעץ. שיין ואללי התנדנדו לדחוף אותה קדימה ואחורה. אבל אחרי האוכל היה קשה לנדנד.
"תחזיקו חזק!" אמרה אללי, ונדנדה מהר יותר.

לפעמים הרבה אנשים הצטופפו על הנדנדה. אז היה קשה יותר לדחוף, אבל הן לא שמו לב לכך.
"גם אני עולה!" קראה אללי ועלתה על הנדנדה!
אבא שיחק פוטבול עם החברים שלו. אחד זרק את הכדור ואחרים ניסו לתפוס.
"זה כמו 'ברונקוס'!" אמרו.
הכלבים רדפו גם הם אחרי הכדור. ואז היו צריכים קודם לתפוס את הכלב ואת הכדור רק אחר כך.
המבוגרים נהנו בדיוק כמו הילדים!

הדמדומים התחילו מוקדם מדי. נעשה חשוך יותר. המכוניות התחילו להתפזר, כל אחת הביתה. שיין ואללי נישקו לבני הדודים וגם הן נכנסו למכונית, כדי לחזור לאוטווה.
"אבל אני לא רוצה לעזוב!" קראה אללי.
"אולי נוכל להישאר?" שאלה שיין.
אמא ואבא אמרו שלא, זה כבר זמן לחזור. "עוד נחזור הנה" אמרה אמא.
וממש למחרת הם יצאו לצריף אחר ליד האגם וכולם שטו בסירה. סבא ביל וסבתא פט לקחו סירת מנוע ולקחו את אללי למשט. הם יצאו לראות טבלנים. ובאמת ראו שניים שוחים באגם.

"נהניתי מאוד" אמרה סבתא פט "נעים לחיות במקום יפה כזה כמו קנדה, במיוחד בסתיו."
שיין ואללי חיבבו סתיו ואת ההנאה שהייתה להן, גם למרות זה שהיו צריכות ללכת אחר כך לבית הספר.
"אני חושבת שסתיו הוא הטוב ביותר" אמרה שיין.
"כך גם אני חושבת" אמרה אללי.
שתיהן אספו ערמה גדולה של עלים וקפצו ישר לתוכה! וביקה קפצה אחריהן!
אבא אמר "ניקח את ביקה לגן הכלבים. אז היא תוכל להתרוצץ חופשית."
שיין, אללי וביקה עלו למכונית ועם אבא נסעו מערבה, לגן הכלבים. כשהיו קרוב ביקה התרגשה. היא לא נבחה אבל נפנפה בזנבה. וכשפתחו את הדלת היו צריכים לעצור אותה ברצועה, כדי שלא תברח.
אבל כשהגיעו לשביל שחררו את ביקה והיא רצה להריח כלבים אחרים.

ביקה רצה ופגשה כל מיני החברים החדשים.
כלבים גדולים, כלבים קטנים, כלבים שמנים
ואפילו כמה כלבים קטנטנים בעלי רגליים
קצרות. היו לה יותר חברים מאשר יכלה לספור!
"נעים לטייל בגן הכלבים" אמרה שיין.
היא דיברה לאללי, אבל אללי כבר רצה למרחקי
הגן כדי לתפוס כלב הדומה לביקה.
"ביקה" אמרה אללי.
אבל זאת לא הייתה ביקה אלא רטריבר זהוב
אחר.
"הם כולם דומים" צחקה אללי.
ואז ביקה רצה לאללי ונתנה לה נשיקה רטובה.
"הו, ביקה! עכשיו אני יודעת שזאת את!" צחקה
אללי והחזירה לה נשיקה ממש בקצה אפה!